

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Co/6/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8812205952
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Šebeň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8812205952.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Šebeňa a sudcov JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Mareka Kohúta ako sudcu spravodajcu v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o. Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti žalovanej: M. U., nar. 9. 2. XXXX, bytom XXX XX Z., t. č. na neznámom mieste, zastúpená opatrovníčkou Z. C., R. X. K. D., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 176 778, zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom AK vo Svidníku, ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, o zaplatenie 1.624,60 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 11C/60/2012 - 120 zo dňa 23. 10. 2013, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal a uložil povinnosť žalobcovi nahradiť vedľajšiemu účastníkovi konania na strane žalovaného Združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 189,60 eur na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka.

Súd prvého stupňa mal za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola uzatvorená zmluva o úvere, ktorá bola na žalobcu postúpená Zmluvou o postúpení, ktoré postúpenie bolo preukázané oznámením o postúpení postupcom žalovanej, ktoré bolo vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ako aj Zákona o spotrebiteľských úveroch, preto mal prvostupňový súd za to, že bola daná aktívna legitímácia žalobcu v tomto konaní. Ďalej mal súd za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola uzavretá Zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva. Prvostupňový súd zistil, že podľa Obchodných podmienok sa predmetný právny vzťah má riadiť príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka a aj žalobca vo svojom návrhu uviedol, že medzi účastníkmi konania vznikol obchodno-závazkový vzťah. Podľa prvostupňového súdu však ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle zák. č. 258/2001 Z. z. a § 2 a násl. Občianskeho zákonníka. Vyhlásenie žalovanej o predĺžení premlčacej doby až na 10 rokov odo dňa, kedy premlčacia doba začala plynúť, bolo urobené v súlade s ust. § 401 Obchodného zákonníka. Prvostupňový súd dospel k záveru, že ak na daný právny vzťah bol použitý režim Obchodného zákonníka, najmä ohľadom určenia a predĺženia premlčacej doby, došlo k znevýhodneniu postavenia žalovanej ako spotrebiteľa v danom právnom vzťahu. Ustanovenie, obsahom ktorého je vyhlásenie žalovanej, že predlžuje premlčaciu dobu všetkých práv vzniknutých spoločnosti v súvislosti s

poskytnutím úveru klientovi, najmä právo na vrátenie úveru, právo na náhradu príslušenstva a zmluvných pokút a práva prípadne vzniknuté v dôsledku ukončenia úverovej zmluvy až na dobu 10 rokov odo dňa, kedy premlčacia lehota začala po prvýkrát bežať, spôsobilo značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalovanej a teda sa podľa prvostupňového súdu jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a teda je neplatná. Preto súd prvého stupňa na dané dojednania pri svojom rozhodovaní neprihliadal. Nakoľko podľa prvostupňového súdu bola medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou uzatvorená spotrebiteľská zmluva, je potrebné na ňu aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalovaná v priebehu súdneho konania vzniesla námietku premlčania voči uplatnenej pohľadávke, pričom žalobca si svoj nárok v konaní uplatňuje z titulu toho, že so žalovanou uzatvoril Dohodu o splátkovom kalendári a uznaní dlhu a z toho žalovaná v tomto dokumente prehlásila, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Poukazujúc na ust. § 558 v spojení s § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka súd prvého stupňa uzavrel, že na právny vzťah medzi účastníkmi konania je potrebné aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú vzťahy spotrebiteľského charakteru, pričom tieto ustanovenia je treba aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu a teda aj na právny úkon uznania dlhu žalovanou. Dohoda o uznaní dlhu musí zodpovedať všetkým náležitostiam platného právneho úkonu, najmä musí byť určitá a zrozumiteľná. V prípade, ak takouto dohodou povinný uznáva premlčaný dlh, takéto uznanie zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania iba vtedy, ak dlžník, ktorý dlh uznal, vedel o jeho premlčaní, ak dlžník nevedel o premlčaní, či už pre omyl skutkový alebo pre omyl právny, nemá jeho uznanie uvedené právne účinky. Dlžník sa aj tu môže brániť námietkou, že dlh nevznikol, alebo že v čase uznania neexistoval. Z vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa za preukázané, že úverová zmluva bola ukončená ku dňu 9.3.2009 (úver bol zosplatnený), tak ako to vyplýva z platobnej histórie a zo žalobného návrhu. Trojročná premlčacia doba podľa ustanovení

Občianskeho zákonníka, ktoré je potrebné na daný právny vzťah aplikovať, by tak uplynula dňa 9.3.2012, pričom žaloba bola podaná dňa 8.6.2012. Pokiaľ zo strany žalovanej malo dôjsť dňa 23.1.2010 k podpísaniu Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku napriek tomu, že v čase podpisu predmetnej Dohody ešte pohľadávka žalobcu nebola premlčaná, v bode 3.1 Dohody je uvedené, že žalovaná vyhlasuje, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jej následkoch. V danom prípade totiž ide o predformulovaný obsah zmluvy. Samotné uznanie dlhu je spojené s Dohodou o uzavretí splátkového kalendára, pričom je možné mať pochybnosti o tom, že dlžník - žalovaná si bol vedomý dôsledkov uznania dlhu, najmä predĺženia premlčacej doby v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z výpovede žalovanej podľa prvostupňového súdu vyplýva, že podpísanie Dohody spochybnila a že v tom čase pracovala v Českej republike. Je zrejme, že ak by ju aj podpísala je spotrebiteľom, ktorému išlo o to, aby mohla uhradiť dlh v splátkach, keďže sociálna situácia jej nedovoľovala uhradiť dlh naraz, musela podpísať celý formulár, pričom je zrejme aj z výpovede žalovanej, že význam obsahu formulára, ktorý podpísala, jej nebol zrejmy. Vzhľadom na takto predformulovaný obsah návrhu Dohody a okolnosti podpisu Dohody možno mať podľa súdu prvého stupňa vážne pochybnosti o tom, že ide o skutočný prejav vôle žalovanej uznať dlh a nejde iba o vôľu uzavrieť dohodu o splátkach so žalobcom. Podpisom takto formulárovej dohody žalovaná ako spotrebiteľ podľa prvostupňového súdu zhoršila svoje zmluvné postavenie v rozpore s ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uznanie záväzku žalovanej bolo vykonané na predtlačí žalobcu, pričom listina bola označená ako Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, ktoré označenie môže u bežného občana - spotrebiteľa s minimálnym právnym vedomím za určitých okolností, keď je zo strany veriteľa, resp. jeho právneho nástupcu či už písomne alebo ústne, telefonicky či iným spôsobom upozorňovaný, keď nie až zastrešovaný možným súdnym konaním a následnou exekúciou priviesť k rozhodnutiu uzavrieť takúto Dohodu o splátkovom kalendári v snahe zabrániť jeho postihu a urovnať svoje záväzky voči druhej strane. V ďalšom si však podľa okresného súdu často ani neuvedomuje, aké ďalšie prehlásenia podpísal, prípadne k akým ďalším povinnostiam alebo sankciám sa zaviazal, navyše keď samotná dohoda je vypísaná vo všetkých bodoch zástupcom druhej strany. Ako vplynulo z vykonaného dokazovania a ako už bolo uvedené, žalobcom uplatnená pohľadávka bola splatná dňa 9.3.2009, pričom tento podal návrh na začatie súdneho konania dňa 8.6.2012, teda po uplynutí všeobecnej 3-ročnej premlčacej doby. Zámer žalobcu dosiahnuť vymožitelnosť pohľadávky podpísaním Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu zo dňa 23.1.2010, ktorú žalovaná, ak by aj podpísala, súd vzhľadom na vyššie uvedené hodnotil ako nekalú obchodnú praktiku, pretože boli naplnené zákonné znaky tohto zákonného inštitútu, a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane dodávateľa - žalobcu, ako aj potenciálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa. Uznanie dlhu žalovanou súd prvého stupňa považoval za právne neúčinné, pretože žalovaná nemala vedomosť o následkoch uznania dlhu, ktoré je zakomponované

do Dohody o uzavretí splátkového kalendára, pričom je možné mať pochybnosti o tom, že ide o skutočný prejav vôle žalovanej uznať dlh a nejde iba o vôľu uzavrieť dohodu o splátkach so žalobcom. Z uvedeného je podľa súdu prvého stupňa zrejmé, že pri dostatku informácii by žalovaná uvedenú Dohodu spojenú s uznaním dlhu nepodpísala. Žalobca v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti žalovanú nepoučil o následkoch podpisu dohody a uznania, ktorá v dobrej viere a snahe uhradiť dlh v splátkach podpísala formulár, obsah ktorého jej nebol zrejmý. Keďže v danej veci začala plynúť premlčacia doba 9.3.2009, ktorá

uplynula dňa 9.3.2012, žalobca podal žalobu na tunajšom súde až dňa 9.8.2012, teda až po uplynutí zákonnej 3-ročnej premlčacej doby v zmysle Občianskeho zákonníka, pričom žalovaná vzniesla námietku premlčania a súd tento jej úkon, tak ako to je uvedené vyššie, považoval za účinné dovolanie sa premlčania, na základe tejto skutočnosti nemohol žalobcovi toto premlčané právo priznať, preto súd prvého stupňa žalobu v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 137 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p. s tým, že žalovaná bola v konaní v plnom rozsahu úspešná a v zmysle vyššie uvedených zákonných ustanovení jej vznikol nárok na plnú náhradu trov konania. Nakoľko zo súdneho spisu žalovanej žiadna náhrada trov konania nevyplýva, nárok na náhradu trov konania si neuplatnila trovy konania nevyčíslila, súd žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Keďže na strane žalovanej vystupoval vedľajší účastník, súd priznal právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka trovy právneho zastúpenia podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v celkovej výške 189,60 eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok zmeniť tak, aby odvolací súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel a zároveň si uplatnil náhradu vzniknutých trov odvolacieho konania. V dôvodoch odvolania žalobca poukázal na to, že s názorom súdu prvého stupňa spočívajúcom v tom, že úverová zmluva bola ukončená ku dňu 9.3.2009 (úver bol zosplatnený) a 3-ročná premlčacia doba podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, ktorý je potrebné na daný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy aplikovať, by tak uplynula dňa 9.3.2012, pričom žaloba bola podaná až dňa 8.6.2012 nie je možné sa stotožniť, nakoľko podľa odvolateľa v predmetnej veci sa jedná o tzv. absolútny obchod, čo znamená, že tento právny vzťah bez ohľadu na povahu jeho účastníkov sa spravuje Obchodným zákonníkom. V takomto prípade podľa žalobcu použitie ustanovení Občianskeho zákonníka neprichádza do úvahy ani pri posudzovaní otázok premlčania, keďže všeobecná právna úprava premlčania je obsiahnutá v obchodnom práve, konkrétne v ust. § 387 a násl. Obchodného zákonníka. To podľa odvolateľa znamená, že aj v otázke premlčania je na daný vzťah potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, a to 4-ročnú premlčaciu dobu, ktorá začala plynúť dňa 9.3.2009 a uplynula dňa 9.3.2013, pričom žaloba bola podaná dňa 8. 6. 2012, teda v premlčacej dobe. V tejto súvislosti žalobca dal do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo 4/2012, ktoré jednoznačne uvádza, že na zmluvu o úvere sa aplikuje 4-ročná premlčacia doba podľa Obchodného zákonníka, pričom toto rozhodnutie bolo zverejnené v časopise Zo súdnej praxe č. 4/2013. Napriek tomu, že žalobca trvá na tom, že Dohodou o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku došlo k platnému uznaniu dlhu, vzhľadom na vyššie uvedené žalobca nepovažuje za potrebné opakovane zdôvodňovať platnosť tejto Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, nakoľko pohľadávka vo vzťahu k pôvodnej zmluve o úvere premlčaná nie je.

Žalovaná ani vedľajší účastník na jej strane sa k podanému odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

Krajský súd v Prešove po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v rozsahu odvolania žalobcu podľa § 212 ods. 1 O.s.p. rozsudok

okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správny. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd považuje rozhodnutie okresného súdu za vecne správne vo výrokoch a čiastočne sa stotožňuje aj s dôvodmi napadnutého rozhodnutia. Z tohto dôvodu sa v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedzil len na odpovede na odvolacie námietky žalobcu.

Okresný súd posúdil premlčanie podľa ustanovení Občianskeho zákonníka z dôvodu, že zmluvu o úvere uzatváral spotrebiteľ a spotrebiteľská zmluva podľa názoru okresného súdu podlieha režimu Občianskeho zákonníka. Spotrebiteľskou zmluvou môže byť aj zmluva uzatvorená podľa § 497 Občianskeho zákonníka. Úverová zmluva uzatvorená žalovanou s právnym predchodcom žalobcu dňa 20.5.2008 zodpovedá podľa odvolacieho súdu definícii spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.1.2008 tohto zákona, keďže žalovaná nepoužila predmet plnenia na podnikateľské účely.

Pokiaľ prvostupňový súd zamietol žalobu z dôvodu, že uplatnená pohľadávka je premlčaná a neprijal tak argument na predĺženie premlčacej doby na základe uznania záväzku žalovanou je jeho záver je správny.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za 10 rokov odo dňa, kedy sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za 10 rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo. Ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

Odvolací súd uvádza, že dôkazy, ktoré boli v prejednávanej veci vykonané, potvrdzujú a nie je to ani medzi účastníkmi sporné, že k predčasnej splatnosti (zosplatneniu) celého dlhu zo strany pôvodného veriteľa došlo a došlo k ukončeniu zmluvy podľa čl. 7.5 Obchodných podmienok, ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere a ďalších úverových produktov uzatvorených medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou. Vyplýva z tvrdení žalobcu už v samotnej žalobe, podľa ktorých došlo k zosplatneniu úveru, a to ku dňu 9.3.2009, keďže v platobnej histórii je uvedená položka s názvom „zrieknutie sa budúceho poplatku za vedenie účtu“, čím bola splatnosť v súlade so zmluvnými ustanoveniami ukončená. Vyplýva to z čl. II. žaloby, kde žalobca deklaruje, že postupca ukončil platnosť pôvodnej zmluvy uzatvorenej so žalovanou a vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy. Ďalším

dôkazom o splatnosti celej sumy a ukončení zmluvy je aj listinný dôkaz nachádzajúci sa v spise (č. I. 15) označený ako pokus o zmier zo dňa 4.7.2011, kde je definovaný zostatok celého úveru vo výške 2.245,73 eur.

Zosplatnenie úveru malo za dôsledok vznik povinnosti žalovanej ako dlžníčky vrátiť dlžnú sumu aj s úrokmi (§ 506 Obchodného zákonníka). Podľa bodu 7.5 Obchodných podmienok pre úver bol žalobca oprávnený požadovať okamžité predčasné splatenie všetkých dlžných čiastok.

Žalovaná dňa 23.1.2010 podpísali Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku, pričom v bode 3.1 Dohody je uvedené, že žalovaná ako vyhlasuje, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. V danom prípade totiž ide o predformulovaný obsah dohody. Samotné uznanie dlhu je spojené s dohodou o uzavretí splátkového kalendára, pričom je možné mať pochybnosti o tom, že žalovaná si bola vedomá dôsledkov uznania dlhu, najmä predĺženia premlčacej doby v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Spotrebiteľ, ktorému išlo najmä o to, aby mohol uhradiť dlh v splátkach, keďže sociálna situácia mu nedovoľovala uhradiť dlh naraz, musel podpísať celý formulár, pričom je zrejmé, že význam obsahu formulára, ktorý podpísala jej nebol zrejmý. Vzhľadom na takto predformulovaný obsah a okolnosti podpisu dohody možno mať vážne pochybnosti aj o tom, že ide o skutočný prejav vôle žalovanej uznať dlh a nejde iba o vôľu uzavrieť dohodu o splátkach so žalovanou. Podpisom

takejto formulárovej dohody žalovaná ako spotrebiteľ zhoršila svoje zmluvné postavenie v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uznanie záväzku žalovanou bolo vykonané na predtlačí žalobcu, pričom listina bola označená ako Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, ktoré označenie môže u bežného občana - spotrebiteľa s minimálnym právnym vedomím za určitých okolností priviesť k rozhodnutiu uzavrieť takúto dohodu o splátkovom kalendári v snahe zabrániť jeho postihu a urovnať svoje záväzky voči druhej strane. V ďalšom si však možno často ani neuvedomuje, aké ďalšie prehlásenia podpísal, prípadne k akým ďalším povinnostiam alebo sankciám sa zaviazal, navyše keď samotná dohoda je vypísaná vo všetkých bodoch zástupcom druhej strany. Odvolací súd preto predmetnú spotrebiteľskú vec podrobil aj z pohľadu súdnej kontroly nekalých obchodných praktík. Inštitút nekalej obchodnej praktiky je zákonným termínom, ktorý nie je možné prehliadať ani v rovine súkromného práva. V prípade, že žalobca uplatňuje právo po použití nekalej obchodnej praktiky, súd môže odmietnuť poskytnúť ochranu takto uplatnenému právu. Ak sa právo uplatňuje po použití nekalej obchodnej praktiky, ide o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Konaním v rozpore s dobrými mravmi na účely zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z. z. (účinný v čase podpisu dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku) sa rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej dohody (§ 4 ods. 8 zák. o ochrane spotrebiteľa). U iných praktík, ako sú taxatívne uvedené v prílohe č. 1 Zákona o ochrane

spotrebiteľa, je pre záver o nekalosti dôležitá existencia nižšie uvedených aspektov. Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov (§ 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa). Odbornou starostlivosťou sa rozumie úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú

možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti (§ 2 písm. u) Zákona o ochrane spotrebiteľa). Podstatným narušením ekonomického správania spotrebiteľa sa rozumie využitie obchodnej praktiky na značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil (§ 2 písm. r) Zákona o ochrane spotrebiteľa).

Odvolací súd nemá pochybnosti ani o závere súdu prvého stupňa v tom, že dohoda z 23.1.2010 nemá účinky spojené s predĺžením premlčacej doby. Súhlasí teda s tým, že táto dohoda je v zmysle § 3, § 37 a § 39 Obč. zák. neplatná. Dlžník a aj pristupujúci k dlhu v podstate touto dohodou nič nezískal, ale naopak, na oko „vlastným“ úkonom si z podnetu žalobcu svoje postavenie podstatne zhoršil. Aj odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvého stupňa, že išlo o jednoznačne nekalú obchodnú praktiku, a takýto postup je hrubo rozporný s dobrými mravmi. Ak odvolateľ poukazuje na odlišné právne dôsledky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Obč. zák., či s uznaním dlhu podľa § 558 Obč. zák. možno s ním súhlasiť len v tom, že skutočne ide o odlišné právne dôsledky spojené s aplikáciou týchto ustanovení, ale každopádne v predmetnej veci je dôležité to, že nebola platne uzavretá dohoda (ani realizovaný účinný jednostranný právny úkon žalovanými), ktoré by v zmysle ust. § 110 ods. 1 druhá veta Obč. zák. mali vplyv na dĺžku premlčacej doby. Na kvalifikované uznanie práva podľa § 110 ods. 2 Obč. zák. s dosahom na plynutie dĺžky premlčacej doby sa nevyžaduje na rozdiel od uznania dlhu podľa § 558 Obč. zák. vyjadrenie prísľubu zaplatiť dlh dlžníkom. Relevantným však pre toto konanie je to, že nedošlo k uznaniu, s ktorým by takéto následky boli spojené. O nekalosti obchodnej praktiky žalobcu svedčí aj to, že v princípe uznanie dlhu je jednostranným, adresovaným a hmotnoprávnym úkonom dlžníka, pričom predmetné uznanie, na ktoré poukazuje žalobca malo byť realizované práve z iniciatívy žalobcu a pojaté do uzavretého dvojstranného právneho úkonu.

Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania a ako už bolo uvedené vyššie, žalobcom uplatnená pohľadávka bola splatná dňa 9.3.2009. Žalobca podal žalobu dňa 8.6.2012, teda po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby. Pokiaľ odvolateľ ohľadom aplikácie príslušných ustanovení Občianskeho resp. Obchodného zákonníka na otázku premlčania poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo/4/2012 odvolací súd mu dáva do pozornosti dátumovo novšie rozhodnutie tohto súdu sp. zn. 3MCdo/12/2014, podľa ktorého by súd mal vziať na zreteľ § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pričom by ako „orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy“ bol povinný prihliadnuť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Mal by tiež zohľadniť § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia

Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmito dňom. Z vyššie citovaných ustanovení podľa dovolacieho súdu vyplýva, že v prípade zrušenia rozsudkov napadnutých mimoriadnym dovolaním by súd prvého stupňa (opäť) posudzoval plynutie premlčacej doby podľa ustanovení Občianskeho zákonníka.

Žaloba bola podaná na súde dňa 8.6.2012, teda po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p..

Správne je tiež rozhodnutie o trovách konania účastníkov a vedľajšieho účastníka v súlade s § 142 ods. 1 O.s.p.. Vychádzajúc zo zásady úspechu v konaní vzniklo žalovanej právo na náhradu trov konania, a to platí aj vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi, ktorý vystupoval na jej strane. Vedľajší účastník má nárok na náhradu trov, ktoré pozostávajú z odmeny právneho zástupcu za poskytnutú právnu pomoc. Takto vzniknuté trovy na strane vedľajšieho účastníka je potrebné považovať za účelne vynaložené trovy na bránenie práva žalovanej, ktorú v konaní vedľajší účastník podporoval. V žiadnom prípade nešlo o nadbytočnosť právneho zastupovania vedľajšieho účastníka z dôvodu, že vedľajší účastník je inštitúciou zriadenou na ochranu spotrebiteľa. V konaní má rovnaké práva a povinnosti ako účastník, čo je zrejme z ust. § 93 ods. 4 O.s.p., pričom tento právny predpis v ust. § 24 umožňuje účastníkovi dať sa zastúpiť v konaní zástupcom, ktorého si zvolí a takýmto zástupcom môže byť aj advokát. Pokiaľ ide o výšku trov vedľajšieho účastníka, táto bola súdom prvého stupňa určená v správnej výške. Poukazujúc na všetky tieto dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p..

O trovách dovolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p., v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., keďže úspešná žalovaná a vedľajší účastník na jej strane si náhradu trov konania neuplatnili, preto im ani táto náhrada trov konania nebola priznaná.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 2 : 1 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.